

လောကီအသွင် မောင်စန္ဒာဒေဝီသခင်

နှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများ

ပိုင်ရှင်၏ (သတ္တု)

SOE
SAN
2017

စာရေးသူ၏ ကိုယ်ရေးအကျဉ်း

စာရေးသူ၏ ကိုယ်ရေးအကျဉ်း

စာရေးသူအား အဘဦးဘိုအေး၊ အမိဒေါ်မြသွင်တို့ မှ (၂၄-၁၂-၁၉၆၁) ရက်နေ့တွင် တောင်ကြီးမြို့၌ မွေးဖွားခဲ့ပြီး မွေးချင်း (၅) ဦးအနက် အကြီးဆုံးသားဦးဖြစ်ပါသည်။ ။ ဖခင်သည် အစိုးရဝန်ထမ်းတစ်ဦးဖြစ်သည် နှင့် အညီ မိဘများ နှင့် ဖခင်တာဝန်ကျရာဒေသများ တွင် လိုက်လံ နေထိုင်ရင်း ပုသိမ်မြို့ ရွှေမြင်တင်အစိုးရ အလယ်တန်းကျောင်းတွင် သူငယ်တန်းလေးမှ အဋ္ဌမတန်းအထိလည်းကောင်း၊ ပုသိမ်တိုက်ကြီးကုန်း အလယ် တန်းကျောင်းတွင် အဋ္ဌမတန်းအထိလည်းကောင်း၊ ပုသိမ်မြို့ အမှတ် (၃) အစိုးရအထက်တန်းကျောင်းတွင် နဝမတန်းမှ ဒဿမတန်း အထိလည်းကောင်း၊ မွန်ပြည်နယ် သထုံမြို့တွင် ဒဿမတန်းအောင်မြင်သည် အထိလည်းကောင်း အသီးသီးပြောင်းရွှေ့ပညာသင်ယူခဲ့ကာ မွန်ပြည်နယ် ဒေသကောလိပ်တွင် သိပ္ပံ၊ သင်္ချာဘာသာရပ်အဖြစ် ပထမနှစ်တက်ရောက်ခဲ့ပြီး အလုပ်သင်ဗိုလ်လောင်းသင်တန်း အမှတ်စဉ် (၁၀) သို့ တက်ရောက်ခဲ့ပါ သည်။ ။

(၁၉၈၂-၈၃) ခုနှစ်တွင် အလုပ်သင်ဗိုလ်အဖြစ် ကျောင်းဆင်းပြီး အမှတ် (၈၈) ခြေမြန်တပ်မဌာနချုပ် လက်အောက်ခံ အမှတ် (၅) ခြေလျင်တပ်ရင်းတွင် တပ်စုမှူးတာဝန်များကို ထမ်းဆောင်ခဲ့ပြီး ခြေလျင်တပ်မှူးသင်တန်းအမှတ်စဉ် (၇၅) ကို တက်ရောက်ခဲ့၍ ပြန်တမ်းဝင်အရာရှိ ဒုတိယဗိုလ်အဖြစ် ခန့်အပ်ခံရကာ အရှေ့ မြောက်တိုင်း စစ်ဌာနချုပ်လက်အောက်ခံ အမှတ် (၃၃) ခြေလျင်တပ်ရင်းတွင် တပ်စုမှူး၊ ထောက်လှမ်းရေးအရာရှိ တာဝန်များ ထမ်းဆောင်ရင်း တန့်ယန်းမြို့ ရပ်ကွက် (၁)

နေ အဘဦးစိုင်းလှကျော်၊ အမိ ဒေါ်နန်းစိန်ညွန့်တို့ ၏ သမီးထွေး မနန်း လှလှအေးနှင့် (၁၉၈၈) ခုနှစ်တွင် အိမ်ထောင်ပြုခဲ့ပါသည်။ ။ (၁၉၈၉) ခုနှစ်တွင် အမှတ် (၁၀၁) ခြေမြန်တပ်ရင်း အင်းတကော်တွင် တပ်ရေးဗိုလ်ကြီး၊ ဒုတိယခွဲမှူးတာဝန်များ ထမ်းဆောင်ခဲ့ပြီး အမှတ် (၃၃၅) ခြေမြန်တပ်ရင်း မိုင်းယောင်းမြို့တွင် တပ်အသစ်တည်ဆောက်ရေး တာဝန် (တပ်ရေးဗိုလ်ကြီး) တာဝန်ဖြင့် (၁၉၉၁) ခုနှစ်မှ (၁၉၉၃) ခုနှစ် အထိ တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ပါသည်။ ။

(၁၉၉၃) ခုနှစ်တွင် ယာယီတပ်ခွဲမှူး (ဗိုလ်မှူး) ရာထူးဖြင့် အမှတ် (၂၁၃) ခြေမြန်တပ်ရင်း၊ အင်းတိုင်တွင် (၁၉၉၈) ခုနှစ်အထိ ဌာနချုပ်တပ်ခွဲမှူး တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ရင်း နိုင်ငံတော် အေးချမ်းသာယာရေးနှင့် ဖွံ့ဖြိုးရေးကောင်စီ၏ တာဝန်ပေးအပ်ချက်အရ မွန်ပြည်နယ် ကျောက်ထုတ်လုပ်ရေးစခန်းများ ဖြစ်သော မုပ္ပလင်၊ တောင်စွန်း၊ ရင်းငြိမ်၊ ဇင်းကျိုက် ကျောက်ထုတ်လုပ်ရေးစခန်းများ တွင် နိုင်ငံတော်စီမံကိန်းများ အတွက် လမ်းခင်းကျောက်လုပ်ငန်းများကို အကျဉ်းဦးစီးဌာနနှင့် ပူးပေါင်း၍ အထူးအရာရှိအဖြစ် အနီးကပ်တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ပါသည်။ ။

(၁၉၉၈) ခုနှစ်တွင် သတ္တုတွင်းဝန်ကြီးဌာနတို့ ကူးပြောင်းတာဝန်ထမ်းဆောင်ပြီး ဝန်ကြီး၏ ကိုယ်ရေး အရာရှိ၊ အမှတ် (၂) သတ္တုတွင်းလုပ်ငန်းတွင် ဒုတိယညွှန်ကြားရေးမှူး (စီမံကိန်း)နှင့် ညွှန်ကြားရေးမှူး (ထုတ်လုပ်) တာဝန်များကို ယနေ့တိုင်ထမ်းဆောင်ရင်း တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သော ဒေသအလိုက် အတွေ့အကြုံများကို သုတ၊ ရသ၊ ဗဟု သုတပေး ဝတ္ထုတို၊ ဝတ္ထုရှည်၊ ဆောင်းပါးများကို ငွေတာရီ၊ မြဝတီ၊ ဝန်ကြီးဌာန မဂ္ဂဇင်း၊ ကလျာ၊ လပြည့်ဝန်း၊ ပြင်ဦးလွင်နှစ်ပတ်လည်ဂေါက်မဂ္ဂဇင်းနှင့် The Earth ဂျာနယ်များ တွင် ပုဒ်ရေ (၅၀) ခန့်ရေးသားဖော်ပြခဲ့ပါသည်။ ။

ယခုအခါတွင် မိသားစုနှင့် အတူ သားကြီး မောင်ငြိမ်းအာကာဇော်
ဘူမိဗေဒဝန်ထမ်း သတ္တုတွင်းဦးစီး နှင့် သမီး နန်းဆုသဉ္ဇာဇော်
ဒုဦးစီးမှူးမြန်မာ့အသံနှင့် ရုပ်မြင်သံကြားဦးစီးဌာနတို့ နှင့် အတူ နေပြ
ည်တော် အခန်း (၀၁)၊ တိုက် (၃၈)၊ စံပယ်အိမ်ရာ၊ ဇေယျသီရိမြို့နယ်တွင်
နေထိုင်တာဝန်ထမ်းဆောင်လျက် ရှိပါသည်။ ။

အမျိုးသားစာပေ (ကဗျာ) ဆုရ စလင်းဘုန်းကျော်၏ အမှာ စာ

စာရေးဆရာ ပိုင်ဇင်ဇော် (သတ္တု)က သူ၏ "ဒဏ္ဍာရီအသွင် မောင့်စန္ဒာဒေဝီသခင်နှင့် အခြားဝတ္ထုတို များ " အမည်ရှိ စာအုပ်အတွက် အမှာ စာရေးသားချီးမြှင့်ပေးပါရန် မေတ္တာရပ်ခံလာပါသည်။ ။ (ယနေ့ခေတ် ကာလ တပ်မတော်သားစာရေးဆရာ အထူးသဖြင့် ဝတ္ထုရေးသူစာရေး ဆရာ) ရှားပါးနေချိန်တွင် သူ့လို ညီငယ်စာရေး ဆရာတစ်ယောက် ထွက်ပေါ်လာသည် ကို ဝမ်းသာအားရ ကြိုဆိုရပါသည်။ ။ သူသည် ဌာနဆိုင်ရာ အတွေ့အကြုံလည်း အတော်အတန်ရှိသူ၊ နယ်မြေဒေသများ စွာကို လည်း ရောက်ဖူးသည့် အပြင် လုပ်ငန်းခွင်ရော ဒေသန္တရ အတွေ့အကြုံ ပါရှိသူ တစ်ဦးဖြစ်ပေရာ သူ၏ ဝတ္ထုများ သည် စာဖတ်သူအတွက် သုတရော၊ ရသပါ မျှဝေပေးနိုင်စွမ်းရှိပေလိမ့်မည်ဟု ဝတ္ထုတိုများကို မဖတ်မီကပင် ကြိုတင်ခန့်မှန်းမိပေသည်။ ။

ဝတ္ထုရေးဖွဲ့မှု အတတ်ပညာရှင်တစ်ဦးသည် ခံစားမှုရသကို လှပသောစကားလုံးတို့ ဖြင့် ခြယ်မှုန်း တန်ဆာဆင်တတ်ရုံမျှဖြင့် စာဖတ်သူကို အတန်သင့်ဆွဲဆောင်နိုင်စွမ်းရှိကောင်း ရှိပါလိမ့်မည်။ စာရေးဆရာ ဟူသည် နယ်မြေဒေသမျိုးစုံမှ လူတန်းစား အလွှာမျိုးစုံနှင့် ထိတွေ့မှုမရှိပါက ထိုဒေသများ သို့ ကိုယ်တိုင်မရောက်ဖူးပါက လုပ်ငန်းခွင်ဆိုင်ရာ ဗဟု သုတ အားနည်းပါက သူ၏ ဝတ္ထုများ သည် ရသမြောက်၊ လက်ရာ

ကောင်းစာပေများ ဖြစ်လာနိုင်စရာ အကြောင်းမရှိပါချေ။

သည် အချက်ကို ရှေးဆရာကြီးများ မကြာခဏပြောပြလေ့ရှိသဖြင့် နားထဲတွင် စွဲနေခြင်းဖြစ်သည်။ စတော်ဘယ်ရီပင်အောက်က အချစ်ဇာတ်လမ်းလှလှလေးများ ၊ ကျေးလက်သို့ ကိုယ်တိုင်မရောက်ဖူးသော စာရေးဆရာအချို့၏ ကျေးလက်ဒေသဆိုင်ရာဖွဲ့ဆိုမှုအလွဲများ ၊ တပ်မတော်အကြောင်း ထဲထဲဝင်ဝင် မလေ့လာဘဲ ရေးသားရိုက်ကူးသည့် စစ်ဝတ္ထုနှင့် စစ်ရုပ်ရှင်ဇာတ်လမ်းအချို့၏ ရယ်ချင်ဖွယ်အလွဲများ စသည် တို့ရှိခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

ဆရာပိုင်ဇင်ဇော်(သတ္တု)၏ ဝတ္ထုများ သည် သူကျင်လည်ကျက်စားကြီးပြင်းခဲ့သော ငယ်ဘဝပုံရိပ်များ ၊ ဒေသန္တရဆိုင်ရာ ရိုးရာဓလေ့ထုံးတမ်းများ ၊ ရွှေသတ္တု တူးဖော်ရေးလုပ်ငန်းနှင့် ဗဟုသုတများ ၊ တပ်မတော်သား ဘဝပုံရိပ်များ ၊ ဂန္ထီရန္တယ်သော ဇာတ်လမ်းများ စသည် ဖြင့် ရသစုံပေးနိုင်စွမ်းရှိသည် ကို သတိထားမိသည်။ ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းထဲမှာ စာရေးသူက ဇာတ်ကောင်အဖြစ်ပါဝင်နေလင့်ကစား ဝတ္ထုရေးသူဘက်က ဝင်ပြောတာမျိုး သိပ် မတွေ့ရ၊ သူ၏ ဝန်းကျင်မှာ သူနှင့် ထိတွေ့ဆက်ဆံခဲ့ရသော လူအမျိုးမျိုး ဘဝအထွေထွေ၏ ဇာတ်ရုပ်ကိုယ်စီကို သူကိုယ်တိုင် မီးမောင်းထိုးပြ ဖော်ညွှန်းပေးသည်။

ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်၏ အနှစ်သာရသည် စာရေးသူ(ဝတ္ထုရေးဆရာ)၏ စာဖတ်သူအပေါ် ထားရှိသော စေတနာပင်ဖြစ်ပါသည်။ စာဖတ်ပရိသတ်ကို သူဘာပေးချင်သလဲ၊ ဘာပြောချင်သလဲ။ သူ့ဝတ္ထုထဲမှာ သူ့ဆန္ဒတွေ၊ စေတနာတွေ ကိန်းအောင်းနေမြဲ။ သူ့ဝတ္ထုများ တွင် စီးမြောခံစားကြည့်ခဲ့ရာ

မြစ်မင်းငဝန် တသွင်သွင်စီးသော်ငြား ... စာရေးသူ၏ ငယ်ဘဝကျင်လည်ဖြတ်သန်းရာ ဧရာဝတီတိုင်း ငဝန်မြစ်ကမ်းနံဘေး

ရွှေမြင်တင်ရွာကလေး၏ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း (၃၀) ခန့်က ကျောင်းသားဘဝပုံရိပ်များ လွမ်းမောစွယ်၊ မြစ်ကြီးကိုဖြတ်၍ အသက်လုကာ ပညာသင်ခဲ့ရပုံများ ၊ ရေနစ်သေဆုံးခဲ့ရသည့် သူငယ်ချင်းများ ၏ ရင်နှင့် ဖွယ်ဇာတ်လမ်းများက စာဖတ်သူကို သနားကရုဏာအပြင် စာနာမှု၊ ဖေးကူမှုတို့ ငတ်မွတ်နေသော ကျေးလက်ဘဝများကို ထင်ဟပ်ပေါ်လွင်သည် ။ စာရေးသူ၏ နှလုံးသားပုံရိပ်မှာ လွမ်းမောကြေကွဲဖွယ် အတိတ်ကြေးမုံတို့ ထင်ဟပ်နေပေလိမ့်မည်။ သူ၏ သားသမီးတို့ ကို စာနာမေတ္တာ ရှိစေလိုသည့် စေတနာ။

မိုးနှင်းစက်တို့ ကြွပြီးသည့် နောက် ... ရှမ်းပြည်နယ်တောင်ပိုင်း ကလေးဒေသ ရွှေသတ္တုတူးဖော်ရေး လုပ်ငန်းခွင် အခြေပြုမေတ္တာဘွဲ့ဇာတ်လမ်းလေးပါ။ ရွှေသတ္တုမိုင်းဆိုင်ရာ ဗဟု သုတများက စာရေးသူ၏ လုပ်ငန်းခွင်ဆိုင်ရာလေ့လာမှုအားကောင်းသည် ကို ဖော်ပြနေသည် ။ " မကွေ"အမည်ရှိ ဒေသခံတိုင်းရင်းသူ တစ်ဦးနှင့် ဆင်ဖြူတော်တစ်စီးတို့၏ ပါးစပ်ရာဇဝင်ကလေးထဲမှာ အနော်ရထာမင်းကြီးကလည်း မနေရရှာ။ တောင်ကြီးတန်ဆောင်တိုင်ပွဲမှာ ငြိတွယ်ခဲ့သော နှလုံးသား သံယောဇဉ်မဆုံစည်းခဲ့လေသောဘဝများ စသည့် လွမ်းမောရသဇာတ်လမ်းကလေးက စာဖတ်သူ၏ ရင်ကို လှုပ်ခတ်ဖမ်းစားလေတော့သည် ။

မလျှော့သောခြေလှမ်းနှင့် မဝေးသောခရီး ... လူငယ်တို့ သည် ဘဝရည်မှန်းချက် အောင်မြင်စေရန် ကြိုး စားရပါလိမ့်မည်။ "လောကကြီးတွင် စောသည် နောက်ကျသည် ဆိုတာမရှိ။ ရောက်ရာဘဝနှင့် သင်ခန်းစာယူပြီး ဆက်လက်ကြိုးစားသွားမည်ဆိုလျှင် မိမိနှင့် ထိုက်တန်သော အောင်မြင်မှုတစ်ခုကိုဖြင့် သေချာပေါက် ရကိုရလိမ့် မည်"ဟု စာရေးသူ၏ သူငယ်ချင်း စန်းမြင့်၊ အင်ဂျင်နီယာတာဝန်ထမ်းဆောင်ရင်း ပြည်ပသို့ ထွက်ခွာအလုပ်ဝင် နေပုံကို လက်တွေ့ဖြစ်ရပ်များ နှင့် ဥပမာပေး

ရေးဖွဲ့တင်ပြသွားသည် မှာ လူငယ်များ အတွက် အဖိုးတန် နမူနာ စံပြ ဇာတ်လမ်းလေးတစ်ခုဖြစ်ပါသည်။ ။ အားမာန်ကိုပေးသော ဝတ္ထုကလေး ပါပင်။

နမ့်ခတ်မိုးစက် မဲခေါင်ထက်ဝယ် ... ရှမ်းပြည်နယ်အရှေ့ပိုင်း၊ မိုင်းယောင်းဒေသ လိဂုံရှမ်းတို့ ၏ တပေါင်းပွဲတော် ဒုံးလွှတ်ပွဲ၊ ဒေသခံတို့ ၏ ဓလေ့ရိုးရာ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲများ ၊ ဒုံးလွှတ်ပွဲစည်းကမ်းချက်များက စာရေးသူ၏ ဒေသန္တရဗဟု သုတ ထဲထဲဝင်ဝင် လေ့လာမှုအားကောင်းသည် ကို ဖော်ပြနေသည်။ ။ ရိုးရာလမုန်းပွဲက ချစ်စရာ ရှမ်းပျိုဖြူလေး အိမ်ခမ်း၊ ပညာမတတ်သောဒေသခံ လုံမပျိုတို့ မယ်ဆိုင်ဘက်ကမ်းသွား၍ ငွေကြေးရှာ ဖွေပြီး မိဘကို ထောက်ပံ့ရသော ရင်နင့်ဖွယ် ဖြစ်ရပ်များ ၊ နိုင်ငံတော်အစီအစဉ်ဖြင့် ဖွင့်လှစ်သော တိုင်းရင်းသားလက်မှုသင်တန်းကျောင်းများ ၏ ကောင်းမွန်သော ရည်ရွယ်ချက်များကြောင့် တိုင်းရင်းသူကလေးများ ဘဝ လှပ သာယာပုံတို့ ကို ဇာတ်လမ်းကလေး၏ မြှုပ်ကွက်လှည့်ကွက်များ ဖြင့် ရေးဖွဲ့ခြယ်မှုန်းသွားသည် ကို တွေ့ရသည်။ ။ စာရေးသူ၏ ပရိသတ်ကို ဆွဲဆောင်နိုင်သော အရေးအသား လက်ရာကောင်းဝတ္ထုတစ်ပုဒ်အဖြစ် ဖတ်ရှုရပါ သည်။ ။

ပဝါပါး၏ အခြားတစ်ဖက်တွင် ရှိနေသောအခါ၌ ... မိခင်အိုကြီးနှင့် အစ်မအပျိုကြီးတွေကြားထဲက အရာရှိလူပျိုကြီး၏ ဂုဏ်ကျနိုင်ရှာသော နဖူးစာ မင်ရှည်ကဲ့ဇာတ်လမ်းကလေးပါ။ ရုံးဝန်ထမ်းလောက၏ ကြည်နူးစရာ၊ ပျော်စရာ၊ အစအနောက် အတို့ အထောင်ကလေးများ ဖြင့် ပီပြင်လှပါသည်။ ။ အချစ်ပြတ်ခဲ့၊ ထမင်း ငတ်ခဲ့သည့် တိုင် အရှက်မရခဲ့သည် ကိုပင် တော်ပါသေးရဲ့ ဟု ကြံဖန်ဖြေသိမ့်ခဲ့ရသည့် ရုံးအရာရှိလူပျိုကြီးမျိုးတွေ က ကျွန်တော်တို့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ လက်ညှိုးထိုးမလွဲ

ပါ။ တိုက်ဆိုင်သူများကို ရည်ညွှန်းသည့် ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ် လေလား၊ စာရေးသူပင် သိပါလိမ့်မည်။ ကြည်နူးစရာ လူမှုဝန်းကျင်ဇာတ်လမ်းက လေး။

ရှိတတ်သည် ကို တတ်သိမည်ဆိုလျှင် ... သပိတ်ကျင်း စဉ်ကူးနယ် တစ်ဝိုက် အရှေ့ရိုးမနှင့် ဧရာဝတီမြစ် အကြား ရွှေသတ္တုတူးဖော်ရေးလုပ်ငန်းခွင်မှာ ကြီးကြပ်ရသူ မန်နေဂျာတို့ ၏ အတွေ့အကြုံများ နှင့် လူငယ်တို့ သဘာဝများကို ဖတ်ရှုရသည် ။ သည် ဝတ္ထုထဲတွင် စာဖတ်သူကို တင်ပြသွားပုံလေးထဲမှ တစ်ကွက်မှာ အတော်လှ ပါသည် ။ "မန်နေဂျာနှစ်ယောက်က အင်ပိုင်းနားထိုင်နေတော့ တာဝန်ခံလုပ်တဲ့ သူက ရေခွေးယူပေး ကွမ်းဝယ် ပေးနဲ့ အနားမှာ မနေရတော့ဘူး။ အင်ပိုင်းလှည့်တဲ့ ကောင်မလေးတွေက မန်နေဂျာတွေနဲ့ စလိုက်နောက်လိုက်နဲ့ ဟုတ်တိပတ်တိ ရွှေမလှည့်ချင်တော့ဘူး အဲဒီမှာ တင် ရွှေကကုန်အောင် မဖမ်းနိုင်တော့ဘူး။ ပြီးတော့ ခေါင်းကုတ် သလို ကျောယားသလိုနဲ့ လက်သဲနဲ့ ရွှေဖတ်ကလေးတွေ ကုတ်ပြီး ဆံပင်ထဲ ကျောထဲယူသွားတတ်တာ၊ ညနေပြန်ရင် စုထားတဲ့ ရွှေအစအနလေးတွေကို ရေစိုထဘီထဲ ဝှက်သယ်သွားကြတာ" ကြီးကြပ်သူ အရာရှိတစ်ယောက်အနေဖြင့် လက်အောက်ငယ်သားများ နှင့် ပတ်သက်၍ သိထားရမည့် အချက်များက လုပ်ငန်းအောင်မြင်မှုကို အထောက်အကူပြုစေပါသည် ။ စာရေးသူ၏ ကြီးကြပ်ကွပ်ကဲမှု အတွေ့အကြုံနှင့် အတွေးအခေါ် မြင့်မားမှု ကို သည် ဝတ္ထုထဲမှာ လှစ်ခနဲမြင်လိုက်ရသည် ။

မှတ်တမ်းမဲ့ဒဏ္ဍာရီကို အဖြေရှာကြည့်ခြင်း ... ရှမ်းပြည်နယ်မြောက်ပိုင်းရွာကြီးတစ်ရွာ၏ ဘေး၊ ရေကန်ကြီး အောက်ဘက်က ရှေးဘုရင်များ ၏ နန်းသုံးရတနာပေါင်းစုံ၊ အဆင်တန်ဆာမျိုးစုံ၊ ချပ်ဝတ်မျိုးစုံ၊ မြေအောက် ရတနာခန်းသို့ စွန့်စားရောက်ရှိသွားသော လူငယ်

တစ်ဦး၏ စိတ်ဝင်စားဖွယ် ပဟေဠိဆန်သော ဖြစ်ရပ်များကို ဖတ်ရှုရမည်ဖြစ်သည်။ ။ ဇာတ်လမ်းက မပြီးသေးသော ပန်းချီကား တစ်ချပ်အလား။

ဒဏ္ဍာရီအသွင် မောင့်စန္ဒာဒေဝီသခင် ... အထက်ပါ ဝတ္ထုဇာတ်လမ်း၏ အဆက်ကို မန္တလေးတက္ကသိုလ် မှာ ပြန်လည်ဇာတ်အိမ်တည်ထားသည်။ ။ ထူးဆန်းသော "ကန်နှစ်ဆင့် ဂူနှစ်ထပ်" ထဲရောက်ခဲ့သည်။ ။ စိုင်းအောင် ခမ်းနှင့် ရှမ်းဗမာအနွယ် နန်းစန္ဒာမွန်တို့ ၏ ထူးဆန်းသောတွေ့ဆုံမှု၊ ဘုရားဂူဖောက်ဖို့ ကြံနေသည့် ဂိုဏ်းတစ် ဂိုဏ်း၊ စိုင်းအောင်ခမ်းနှင့် မွေဖောင်တို့ ၏ ရှမ်းရိုးရာ မိန်းမတောင်းရမ်းမှုစလေ့၊ ကြည်နူးစရာ၊ သနားစဖွယ် နန်းစန္ဒာနှင့် သိုက်တူးသမားတို့ ၏ အသက်လုတိုက်ပွဲ၊ စိတ်ဝင်စားဖွယ် သံဝေဂရဖွယ် လွမ်းမောဖွယ်ရသစုံပေး စွမ်းနိုင်သော ဇာတ်လမ်းပင် ဖြစ်နေပေတော့သည်။ ။

ရမ္မပူရတိုင်းက မှုန်မှ ဝိုင်းနေသည့် ရာဇဝင်သမိုင်းနောက်ဝယ် ... မွန်ပြည်နယ် သံလွင်မြစ်အရှေ့ဘက် ခြမ်းနှင့် အနောက်ဘက်ခြမ်း ရှေးရာဇဝင်ပါ မွန်နှင့် ရှမ်း (ယိုးဒယား)တို့ ဘုန်းတန်ခိုးပြိုင် နယ်မြေလုတိုက်ပွဲများ ၊ ကျိုက်ရှမ်းလန့် (ကျိုက်သန်လန်)နှင့် ကျိုက်ဖျင်ကူစေတီနှစ်ဆူ အပြိုင်တည်ခံပုံများ ၊ ယိုးဒယားတို့ ဆုတ်ပြေးစဉ် ရွှေချောင်းနှင့် အဖိုးတန်ရတနာများကို ဝှက်ထားခဲ့ပုံများအား စာရေးသူ၏ မိဘဘိုးဘွားများ တစ်ဆင့်စကားအပြင် ကိုယ်တိုင်လေ့လာမှုကို အချက်အလက် အထောက်အထား ပြည့်ပြည့်စုံစုံဖြင့် ရေးဖွဲ့ခြယ်မှုန်းထားသည်မှာ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းနေသေးတော့သည်။ ။

ဒါက မိမိတစ်ထိုင်တည်း ဖတ်ရှုခဲ့သည့် ဆရာပိုင်ဇင်ဇော်(သတ္တု)၏ ဝတ္ထုများ ထဲမှ အချို့ပင်ဖြစ်သည်။ ။ သူ၏ ဝတ္ထုများ တွင် နယ်မြေဒေသ

ဆိုင်ရာ၊ လုပ်ငန်းခွင်ဆိုင်ရာ၊ ရိုးရာဓလေ့ဆိုင်ရာ၊ သမိုင်းကြောင်းဆိုင်ရာ စသည့် အချက်အလက် စုံလင်စွာ ရေးဖွဲ့တင်ပြထားသည် ကို ဖတ်ရှုရသည်။ ။ နယ်မြေဒေသစုံသလောက် လေ့လာမှုကောင်း မှတ်သားမှု မှတ်တမ်းတင်မှု အားထုတ်မှုကောင်းသည့် စာရေးဆရာတစ်ဦးပင်ဖြစ်သည်။ ။

ထို့ပြင် တာဝန်အရ ရန်သူအပေါ် နေလိုမီးလို တိုက်ခိုက်ရသော်ငြား နှလုံးသားပျော့ပျောင်းသည့် စာနာ တရားပြည့်ဝသည့် စစ်ခေါင်းဆောင် တစ်ယောက်၏ အဖြစ်ကို "နေလိုမီးလိုမှ သည်"တွင် ဖတ်ရှုရသည်။ ။

တန့်ယန်း၊ တကော်အက်၊ ပန်ဖိန်း၊ ငှက်ကာ၊ မန်ပန်း၊ လွယ်ပန်လုံစသည့် စစ်မြေပြင်ဒေသများ အကြောင်း၊ တန့်ယန်းသူနှင့် အိမ်ထောင်ကျခဲ့သည့် စာရေးသူ၏ ကြည်နူးဖွယ် ပျော်ရွှင်ဖွယ် သတို့ သားဇာတ် လမ်းကလေးကလည်း စာဖတ်သူကို ဆွတ်ပျံ့ကြည်နူးစေပါသည်။ ။

ဆရာပိုင်ဇင်ဇော်(သတ္တု)၏ လုပ်ငန်းခွင်အတွေ့အကြုံ၊ ဒေသအတွေ့အကြုံ ကြွယ်ဝမှု၊ လေ့လာမှတ်သား ခံစားကျွမ်းဝင်ပြီး စာဖတ်သူကို ဝေမျှချင်သည့် စာပေချစ်စိတ်နှလုံးသားကို လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ပင် အသိအမှတ်ပြု မှတ်တမ်းတင်ရပေမည်။

ကျွန်တော်တို့ ပတ်ဝန်းကျင် ကျွန်တော်တို့ ကျင်လည်ရာ မြို့ပြလူနေမှု အဝန်းအဝိုင်းအတွင်း ဖန်တရာ တေ မြင်တွေ့ကြားသိ ကြုံတွေ့နေရသော သမားရိုးကျလောကဖြစ်စဉ်၊ လူမှုဝန်းကျင် အကြောင်းအရာ ဇာတ်လမ်းများ ထဲမှ ကွဲကွဲပြားပြား ခွဲထွက်လာသော သည် ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်စာအုပ်ပါ ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းများအား စာဖတ်သူကို ကြည်နူးနှစ်သက်စွဲမက်စေပါလိမ့်မည်။ "ဘဝအမောပြေ လျော့ကင်းပ၍ စိမ်းမြလတ်ဆတ် လောကကို ချစ်တတ်သောနှလုံးသားဟူသည် အဘယ်နည်း" ဟူသ

ည့် အမေးပုစ္ဆာ၏ အဖြေကို သည် ဝတ္ထုတို ကလေးတွေထဲမှာ ရှာဖွေတွေ့
ရှိပါလိမ့်မည်ဟု ပြောပါရစေ။

စာဖတ်သူ၏ နှလုံးအိမ်ကို မေ့သိမ်နှု ချမ်းမြကြည်နူး ပီတိဖူးဝေရွှင်
လန်းစေမည့် စာပေအမျိုးအစားထဲ မှာ သည် ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်စာအုပ်
ကလေးပါနေသည် ဆိုတာကိုတော့ စာဖတ်သူကပင် ဆုံးဖြတ်ပါလေ ...
ဟူ၍ ။

မေတ္တာဖြင့်
စလင်းဘုန်းကျော်
အမျိုးသားစာပေဆုရ
၁၄.၁.၂၀၁၇

မြစ်မင်းစေန် တသွင်သွင်စိုးသောငြား

ပိုင်စင်စော် (သတ္တု)

မြစ်မင်းငဝန် တသွင်သွင်စီးသော်ငြား

(က)

စနေ တနင်္ဂနွေအပါ (၃) ရက်ပိတ်သော ရုံးပိတ်ရက် တစ်ပတ်ကိုရွေးပြီး ချောင်းသာပင်လယ်အပန်းဖြေ ခရီးကို မိသားစုနှင့် အတူ ရန်ကုန်မှ နံနက်စောစော ထွက်ခဲ့သည်။ ။ ချောင်းသာဟု ဆိုလိုက်သည် နှင့် အမျိုးသမီး နှင့် ကလေးများ မွန်းကျပ်လာသော ရန်ကုန်ပရဝဏ်အောက်မှ ခဏတာ ဇောင်းထဲက မြင်းများ ပမာ ခြံပြင်သို့ ရုန်းထွက် လုမတတ် ပျော်ရွှင်နေကြသည် ကို တွေး၍ ဤခရီးစဉ် စီစဉ်ရကျိုးနပ်ခဲ့သည် မို့ ကျွန်တော်လည်း မိသားစုနှင့် ထပ်တူကြည်နူးမိခဲ့သည်။ ။

ထို့အပြင် ကျွန်တော်ငယ်စဉ် လေးနှစ်သားမှ သည် ဆယ့်ငါးနှစ်သား အထိ ကြီးပြင်းကျင်လည်ခဲ့သော မွေးရပ်မြေဇာတိမဟုတ်ပေမယ့် ကြီးပြင်းရာအရပ်ကို ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ပြန်ရောက်တော့မည်ဆိုတာကို တွေး ရင်း မိသားစုထက် ပိုပြီးဝမ်းသာရတယ်ဆိုရင် အပိုမဟုတ်တာ သေချာပါသည်။ ။

ကျွန်တော်တို့ ငယ်စဉ် မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဒေသတစ်ခုလုံး ခရီးသွားမည် ဆိုလျှင် ကုန်းလမ်းခရီးထက် ရေ လမ်းခရီးသာ ပေါက်သည် မို့ ရန်ကုန် ကနေ ညနေလေးနာရီခွဲထွက်မည့် ဗန္ဓုလ၊ ဗန္ဓုက၊ ဘုရင့်နောင် အစရှိ

သော ရေကြောင်းဦးစီးပိုင် အမြန်သင်္ဘောများ ဖြင့် သွားလာတာတောင် ပုသိမ်ကို တစ်ညအိပ် နောက်နေ့ရှစ်နာရီခွဲ ကိုး နာရီလောက်မှ ရောက် သည် ။

ခရီးစဉ်တွင် မအူပင်၊ ဝါးခယ်မ၊ ရွှေလောင်းနှင့် မြောင်းမြ ဆိပ်ကမ်း များ သာ ဆိုက်သည် ။ ကျန်ရိုးရိုး သင်္ဘောများ နှင့် ဆိုလျှင် (၂) ည အိပ်ခ န်သွားရသည် ။ ယခုလို ကားလမ်းကမပေါ်သေး သင်္ဘောလက်မှတ်တစ် စောင်ရဖို့ ကလည်း အလွန်ခက်ခဲသည့် ခေတ်ဖြစ်သည် ။ ရန်ကုန်နှင့် မိ ဘဇာတိ မော်လမြိုင်သို့ တစ်နှစ်တစ်ခါ မသွားနိုင်ပါ။

ဖခင်သည် အစိုးရဝန်ထမ်းမို့ ဖခင်နှင့် လိုက်နေရင်း ပုသိမ်အရှေ့ပိုင်း ရှိ ဌာနတစ်ခုတွင် တာဝန်ကျခဲ့ရာ ကျွန်တော်တို့ မောင်နှမများ အနက် ကျွန်တော်နှင့် ကျွန်တော့်ညီတို့ သာ ပုသိမ်သား မဟုတ်ပေမယ့် အောက် က ညီမနှင့် ညီတို့ သည် ပုသိမ်မှာ မွေး ပုသိမ်မှာ ကြီးသူ ပုသိမ်သူ/သား စစ်စစ်များ ဖြစ်ကြသည် ။

ကျောင်းစနေသည့် ငါးနှစ်သားမှ စ၍ ဖခင်ဌာနနှင့် ၂ မိုင်ကျော်ကျော် ဝေးသော ရွှေမြတင်ကျေးရွာ အလယ်တန်းကျောင်းတွင် စတက်ခဲ့ရသ ည် ။ သူငယ်တန်းလေး၊ သူငယ်တန်းကြီး၊ ပထမတန်းလောက်အထိ ဌာ နမှ ကားအပို့အကြိုလုပ်ပေးသဖြင့် အပန်းမကြီးသော်လည်း နောက်ပိုင်း ဌာနမှ ကားများ ပျက်လာခြင်း အခြားအလုပ်များ လာခြင်းကြောင့် ကျွန် တော်တို့ မိမိအစီအစဉ်ဖြင့်သာ ခြေကျင်ကျောင်းတက်ခဲ့ရသည် မှာ ဝေး လွန်းသည် ဟု ယူဆရသည် ။ အတန်းကြီး လာလေ လူကောင်လည်း ကြီးလာသည် မို့ ကျောင်းတက်ခရီးတို့ သည် ပင်ပန်းတယ်မထင်တော့ ဝေးသည် မထင်တော့ပါ။ မိုးရွာလျှင် ရေကြီးလျှင် ဒူးလောက်ရှိသော ရေ ထဲဖြတ် လျှောက်ရသည် ကိုပင် အရသာဟု ထင်ခဲ့ကြသည် ။

(ခ)

ရန်ကုန်ပရဝဏ်မှ ကျော်ဖြတ်ခဲ့ပြီး ဧရာဝတီတိုင်းသို့ ဝင်သည် နှင့် မြစ်ဝကျွန်းပေါ်၏ အငွေ့အသက်တို့ တဖြည်းဖြည်း ဝင်ရောက်လာသည်ကို ခံစားမိရင်း ရှည်လျားသော ဗိုလ်မြတ်ထွန်းတံတားကိုဖြစ်စဉ် ဧရာဝတီ မြစ်အလှတို့ သည် တံတားနှင့် ပန်ရလှပေသည် ။ တံတားအဆင်း ကွေ့လိုက်သည် နှင့် စားသောက်ဆိုင်ကြီးများ တွင် ဧရာဝတီတိုင်းအဝင် အရသာ ထူးကဲလှသော မုန့်ဟင်းခါးကို နံနက်စာအဖြစ်စားရင်း ငယ်စဉ် အသွင်အပြင် တို့ သည် လွန်ခဲ့သော အနှစ် (၃၀) ကို ပြန်ယှဉ်တွဲမိကာ ယခင်က ဒီလိုသာ နာရီအနည်းငယ်နှင့် ရန်ကုန်နှင့် ပုသိမ်အကြား ဥဒဟိုသွားလာနိုင်ခဲ့သည် ဆိုလျှင် မြို့ပြနှင့် လူနေမှုစနစ်များ စွာ ကွာခြားခဲ့ရသော တစ်ချိန်က ကျွန်တော်တို့ သည် အများကြီး ခေတ်နောက်ကျကျန်ခဲ့သော ဘဝတွင် ကြီးပြင်းလာခဲ့သည် ကို နှမြောမိရင်း ...

"ဖေဖေ ပုသိမ်ကို ဘယ်လောက်သွားရဦးမှာ လဲ"

"ဖေဖေလည်း ခုမှ ကားလမ်းကသွားဖူးလို့ မသိဘူး မေးကြည့်ဦးမယ်"

ဆိုင်က အလုပ်သမားလေးကို မေးတော့ နောက်နှစ်နာရီခွဲ သုံးနာရီလောက်ဆို ရောက်မယ်ဆိုတာသိရတော့

"ဟာ ဟုတ်ရဲ့ လား ဒီလောက်ပဲရှိသလား"

အလုပ်သမားလေး ခေါင်းညိတ်ပြတော့မှ ကျွန်တော်ယုံရမလို မယုံရမလို တွေသွားမိသည်။ ။

ပြန်ပြူးသော ကတ္တရာလမ်းအတိုင်း အရှိန်ဖြင့် မောင်းနှင်နိုင်သော လမ်းအဆင့်တန်းတွေကြောင့် ပုသိမ် ကို နံနက် (၁၀) နာရီလောက်မှာ ပင် ရောက်ရှိခဲ့သည်။ ။ ပုသိမ်တက္ကသိုလ်နှင့် တိုက်ကြီးကုန်းအကြား အသစ် ဖောက်လုပ်ထားသော ရန်ကင်းတောင်ဘုရားလမ်းမှ သည် ပုသိမ်ရွှေမြင်တင်၊ ဝါးယားချောင်းလမ်းအတိုင်း ဆက် မောင်းခဲ့ရာ မိနစ် နှစ်ဆယ်ပင်မကြာ ရွှေမြင်တင်ရွာကြီးသို့ ရောက်ရှိခဲ့သည်။ ။

ယခင်က ပုသိမ်မှ ရွှေမြင်တင်သည် (၆) မိုင်ခွဲ (၇) မိုင်လောက်ကို စစ်ကျန် ချက်ပလက်ခေါင်းတို့ လိုင်း ကားကြီးများ ဖြင့် သွားလျှင် အနည်းဆုံး (၁) နာရီ (၂) နာရီလောက်ကြာသည်။ ။ လမ်းက ကျဉ်း၊ ကတ္တရာလမ်း ပျက်တွေမို့ ချိုင့်ကိုရှောင်ရင်း တအိအိမောင်း၊ ရွာတွေရင်ရပ် အထူးသဖြင့် မြင်းတပ်၊ ကုန်းကြီး၊ သစ်ပုတ်ကုန်း၊ ရွှေမြင်တင် အနောက်၊ အလယ်၊ အရှေ့ စသည် ဖြင့် တမေ့တမြော စီးခဲ့ရသည် ကို ပြန်သတိရမိသည်။ ။

"ဒါက ရွှေမြင်တင်ရွာကြီးပေါ့၊ ရှေ့ဆို ဖေဖေတို့ ငယ်ငယ်က တက်ခဲ့တဲ့ ကျောင်းကိုရောက်တော့မယ်"

ရှည်လျားလှသော ရွှေမြင်တင်ရွာထဲ ဝင် လာပြီးနောက် ကျွန်တော်ငယ်စဉ်က (၈) တန်း အထိနေခဲ့သော အလယ်တန်းကျောင်းရောက်သည် နှင့် ကားကိုခဏရပ်ပြီး ကျောင်းဘက်ဆင်းကြည့်မိသည်။ ။

"ဖေဖေတို့ ကျောင်းကလည်း သေးသေးလေးရယ် ဘာမှ လည်း မရှိဘူး"

သမီးငယ်ပြောမှ ကျောင်းကို သေသေချာချာကြည့်မိသည်။ ။ ကျွန်

တော်တို့ ငယ်စဉ်က အလယ်တန်း ကျောင်းအဆင့် သစ်သား (၂) ထပ် ကျောင်းဆောင်ကြီးကတစ်ခု၊ တစ်ထပ်ကျောင်းဆောင်ရှည်ကတစ်ခု၊ ဘောလုံးကွင်းတို့ ခုံညားစွာရှိသလောက် ယခုကျောင်းမှာ မူလတန်း ကျောင်းအဆင့်သာ ပြန်ဖြစ်နေသည် ကို အံ့ဩမိသည် ။ ကျောင်းဆရာ တစ်ဦးကိုတွေ့၍ မေးကြည့်သည့် အခါ အထက်တန်းကျောင်းအဖြစ် အ နောက်ဘက် တောင်ကုန်းပေါ်တွင် ပြောင်းလဲဆောက်ထားကြောင်း သိ ရသဖြင့် "ဪ ... တော်သေးတာပေါ့" နှစ်ပေါင်း ဒီ လောက်ကြာပြီး တိုးတက်လာရမှာ ၊ ခုတော့ အလယ်တန်းအဆင့်မှ မူလတန်းအဆင့်ပြန် ရောက်သွားသော ကျောင်း၏ ပဟေဠိကို ရှင်းလင်းစွာသိရသဖြင့် မိသား စုကို ကြွားလုံးထုတ်နိုင်ခဲ့သည် ။

ယခင်အလယ်တန်းအဆင့်နှင့် ယခုမူလတန်းအဆင့်ဆိုတော့လည်း အဆင့်ကွာခြားသွားသည် မှာ မဆန်းပါ။ (၁၉၇၅) ခုနှစ်ခန့်က ပုသိမ် လေမုန်တိုင်းဒဏ်ကိုခံနိုင်ခဲ့သော နှစ်ထပ်ကျောင်းဆောင်ကြီးလည်း မရှိ တော့ တံတောင်ဆစ်ချိုး တစ်ထပ်ကျောင်းဆောင်အရှည်ကြီးသည် လ ညည်း ယခုအခါ တစ်ပိုင်းသာရှိတော့သဖြင့် သင်္ခါရမှ အစဉ်ထာဝရသို့ပဲ ဆို ရပြီပေါ့။

ရွှေမြင်တင်တစ်ရွာသူနှင့် အိမ်ထောင်ကျပြီး ရွာတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သော ဦးလေးမိသားစုအိမ်ကို ခက်ခက်ခဲခဲ ရှာပြီး ရောက်ခဲ့သည် ။ ချောင်းသာ ကို ဆက်သွားမှာ မို့ ဦးလေးမိသားစုကို နှုတ်ဆက်ပြီး ဇက်ဆိပ်သို့ ဆက် ထွက်ခဲ့ သည် ။ ဦးလေးနှင့် ညီဝမ်းကွဲတို့ လိုက်ပို့သဖြင့် ဇက်ဆိပ်သည် ယခင်က ရွှေမြင်တင်ဘုရားလမ်းတည့်တည့်ဖြစ် ပြီး ကျွန်တော့သူငယ်ချင်း အေးမြင့်တို့ အိမ်ရှေ့မှ ဖြတ်သွားရသော ယခင်ဆိပ်ကမ်းနေရာပင်ဖြစ်သည် ။ ထိုစဉ်က ချောင်းသာသွားလျှင် ငဝန်တံတားကြီးမရှိသေးသဖြင့် ရွှေမြင်တင်ဇက်ဆိပ်ကနေ တစ်ဖက်ကမ်းကူးရသည် သာ ဖြစ်သည် ။

ဇက်ပေါ်ကားများ တင်ရင်း ငဝန်မြစ်ကိုကူးစဉ် ကျွန်တော့်ငယ်သူငယ်ချင်း အေးမြင့်သည် တပ်မတော်ထဲ ဝင်သွားရာ ယခုတပ်များ တစ်တပ်ပြီး တစ်တပ် ပြောင်းသွားပြီး အရာခံအဆင့်ရှိနေပြီး ရွာသို့ပြန်မလာတာ ကြာပြီ ဖြစ်ကြောင်း၊ အချို့လည်း မိဘရိုးရာ လယ်စိုက်ခြင်း၊ အချို့မှာ တံငါ၊ အချို့လည်း ကုန်သည် ၊ ဝန်ထမ်းစသည် ဖြင့် ရွာမှာ ပင် တစ်ဦးစ နှစ်ဦးစသာ ကျန်ရှိတော့ကြောင်း ဦးလေးမှ တစ်ဆင့် သိရလေသည် ။

အနှစ် (၃၀) ကြာမှ ပြန်တွေ့ရသည့် သူငယ်ချင်းများ တွေ့ရင် မှတ်မိမှာ မဟုတ်ပေ။ ကျွန်တော်သည် ပင် လျှင် မိဘများ နှင့် အတူ ပုသိမ်မှ ပြောင်းပြီး မိဘများ ၏ ဇာတိဖြစ်သော မွန်ပြည်နယ် မော်လမြိုင်တွင် ကျောင်း ဆက်တက်ရင်း အစိုးရဝန်ထမ်းတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့လေသည် ။ ယခင်က (၁၄/၁၅) နှစ် ယခု (၄၄/၄၅) နှစ် ငယ်ရပ်ကို ဘယ်လိုဖမ်းနိုင်မှာ ပါလိမ့်။

"ဖေဖေ ဒီမြစ်ကြီးက ကျယ်လှသည်လား၊ ဘာမြစ်ခေါ်လဲ"

"ဒါပုသိမ်မြစ်လို့ လည်း ခေါ်တယ် ငဝန်မြစ်လည်း ခေါ်တယ်၊ ဧရာဝတီရဲ့ အနောက်ဘက်အကျဆုံး မြစ် လက်တက်ကြီးပေါ့"

ကလေးတွေအမေးကို ဖြေလိုက်ရင်း စို့လာသည့် မျက်ရည်စတွေကို အမျိုးသမီးနဲ့ ကလေးတွေ မြင်မှာ စိုး လို့ နေကာမျက်မှန်ကို ထုတ်တပ်လိုက်ရသည် ။ ကားနှင့် ခရီးသည် များ တင်ပြီး တစ်ဖက်ကမ်းကူးရသော ဇက်ပေါ်တွင် မြစ်ပြင်ကျယ်ကြီး၏ အလှ၊ သဘာဝအရ ပျံ့သန်းနေသော ဗျိုင်း၊ ရေစစ္စလီငှက်အုပ်၊ တစ်ဖက် တစ်ချက် ထန်းပင်၊ အုန်းပင်၊ ဝါးပင် ချောင်းလက်တက်များ ၊ လယ်ကွင်းများကို ခံစားရင်း ကြည်နူးနေသော မိသားစုမှာ ငဝန်မြစ်ကို မြင်လိုက်သည် နှင့် ကျွန်တော်မျက်ရည်စို့ခဲ့ရသည် ကို ဘယ်သူမှ မြင်နိုင်မည်မဟုတ်ပါ။

နှစ်စဉ် မိုးတွင်းကာလရောက်တိုင်း ငဝန်မြစ်ရေသည် ကျယ်ပြန့်စွာ မြင့်တက် လာပြီး ရေစီးလည်း သန်လာသည်။ အထူးသဖြင့် ငဝန်တစ်ဖက်ကမ်းရှိ ကျောက်ချောင်းကြီး၊ ရှောပြာ၊ နံနံပင်ကုန်းဘက်မှ ကျောင်းလာတက်သော ကျွန်တော်၏ ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်းများ ၊ အတန်းအမျိုးမျိုး တက်ရောက်နေသော ကျောင်း သားကျောင်းသူ မောင်နှမများသည် မည်မျှပင် ရေကျွမ်းကျင်ကြသူများ ဖြစ်ပါစေ၊ တစ်နှစ် တစ်ယောက်စ နှစ်ယောက်စ ဆိုသလို ငဝန်မြစ်ကြမ်းပြင်အောက် ရောက်ခဲ့ပြီး ကျွန်တော်တို့ နှင့် လမ်းခွဲခွဲသူများ နှစ်စဉ်ရှိခဲ့သည် ငယ်စဉ်က မမှတ်မိသော်လည်း အရွယ်ရောက်လာ အတန်းကြီးလာသည် နှင့် အမျှ စတုတ္ထတန်းမှ ပင် အဋ္ဌမတန်း အထိ အတူတူ ကျောင်းတက်ခဲ့သော သူငယ်ချင်းတို့ကို ယခုတိုင် မှတ်မိနေသေးတော့သည်။ ။

မိုးအောင်၊ စောတစ်ထူးနှင့် မိုးမိုးတို့ သည် ငဝန်တစ်ဖက်ကမ်း ကျောက်ချောင်းကြီးရွာ ကျောင်းသူ ကျောင်းသားများ ဖြစ်သည်။ ။ ထို့အပြင် သင်္ချာဆရာဦးမြင့်သည် လည်း ကျောက်ချောင်းကြီးရွာသားဖြစ်သည်။ ။ ယခင်က ကျွန်တော်တို့ အရှေ့ဘက်ကမ်းတောင် ခေတ်နောက်ကျသော ဒေသဖြစ်ခဲ့သလို တစ်ဖက်ကမ်းအဖို့ ပို၍ လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေး ခေါင်မိုးကပ်ပြီး အညိုရောင်နယ်မြေဖြစ်ခဲ့သော ရွာများ ပင် ဖြစ်ခဲ့လေသည်။ ။ ပညာရေးနှင့် ပတ်သက်၍ ရွာကြီးသလောက် ရွာဘုန်းကြီးကျောင်းတွင် တတိယတန်းအထိသာ သင်ကြားနိုင်ပြီး စာသင်နိုင် သော ကျောင်းသားကျောင်းသူ တစ်ဆယ့်ငါးယောက်လောက်သာ ကျွန်တော်တို့ ရွှေ့မြင်တင်

အလယ်တန်း ကျောင်းတွင် အစိုးရစစ်ဖြစ်သည့် စတုတ္ထတန်းမှ စ၍ အလယ်တန်းအထိ လာတက်ကြသည် ။ ယခုခေတ်လို ဘော် ဒါတို့ ကျောင်းအိပ်ကျောင်းစားတို့ ဆိုတာ မရှိသလောက်ဆိုတော့ လှေဖြင့် လာပြီး ကျောင်းတက်ရသည် မှာ မဆန်း ပေ။ ဆရာဦးမြင့်လည်း ပါတော့ လူမှုလုံခြုံရေးအကာအကွယ်ရှိပေမယ့် သဘာဝဘေးကိုတော့ ခဲရာခဲဆစ် ရုန်း ကန်ခဲ့ကြသူများ ပင် ဖြစ်သည် ကို ကျွန်တော်လည်း ကြီးမှ ပင် နားလည်လာမိသည် ။

ကျွန်တော်၏ အတန်းဖော် မိုးအောင်၊ စောတစ်ထူးနှင့် မိုးမိုးတို့ သည် စတုတ္ထတန်းကတည်းကနေ နောက်ဆုံး (၆) တန်းရောက်သည့် တိုင်အောင် တစ်တန်းပြီးတစ်တန်း ကျောင်းတက်ခဲ့သူများ မို့ တစ်ဦးအကြောင်း တစ်ဦးသိကြသည် ။ မိုးအောင်နှင့် မိုးမိုးတို့ သည် ရွာတွင် အသင့်အတင့် ပြည့်စုံကြသည် ။ တစ်ထူး မိဘများမှာ မိုးရာသီတွင် သူရင်းငှား ကျန်ရာသီများ တွင် တံငါလုပ်ကိုင်သူများ ဖြစ်လို့ နွမ်းပါးကြောင်း သိရ သည် ။ ကျွန်တော်တို့ မှာ အခြားအတန်းဖော်သူငယ်ချင်းများ ထက် ပိုခင်သည် ။ မိဘများ ပစ္စည်းမာနချို့တဲ့ ပေမယ့် တစ်ထူးမှာ ပညာရေး မချို့တဲ့ ပေ။ အတန်းထဲတွင် စာတော်သောကျောင်းသားထဲတွင် တစ်ဦးအပါအဝင်ဖြစ် သည် ။ ကျွန်တော့်မိဘများကို တစ်ထူးအကြောင်း ပြောပြတော့ တစ်ထူးကို သနားပြီး စာအုပ်ခဲတံများ ထောက်ပံ့ ပေးသည် ။

ကျောင်းစတက်လျှင် ဝတ်ဖို့ ကျွန်တော် ဝတ်စုံချုပ်လျှင် တစ်ထူးအတွက်လည်း တစ်စုံပါသည် ။ တစ်ထူး ကလည်း နွေရောက်လာလို့ ငါးခြောက်၊ ပုစွန်ပေါလျှင် အိမ်အတွက် ယူလာပေးသည် ။ အသင်းလိုက်ဘောလုံး ကန်လျှင် သူနှင့် ကစားရတာ အချိတ်အဆက်ရှိသည် ။ တစ်ဦးအပေါ်တစ်ဦး နားလည်မှုရှိသဖြင့် အသင်းဆရာက ကျွန်တော်တို့ ကို

အမြဲပွဲထုတ်လေ့ရှိသည်။ ။ ထိုစဉ်က "ဒိုး"ဆိုသော ရုပ်ရှင်ခေတ်စားနေချိန် ဖိုးသူ၊ ကျော်သူလိုပင် အတန်းက ချီးမွမ်းကြသေးသည်။ ။ သူငယ်ချင်း၏ မျက်နှာကို မနည်းပြန်ဖမ်းယူရသည်။ ။ ထိုစဉ်က ဓာတ်ပုံရိုက်သော အတတ်ပညာမှာ ကျွန်တော်တို့လို တောရွာနှင့် ကလေးဘဝတွင် ဝေးကွာနေခဲ့သည် မို့ ဓာတ်ပုံမှတ်တမ်း တစ်ပုံတလေမျှ မတင်ခဲ့သည်ကို ယခုခေတ်နှင့် ယှဉ်ပြီး နှမြောမိခဲ့သည်။ ။

မှတ်မှတ်ရရ တစ်နေ့သော မိုးတွင်းကာလ မိုးဆက်တိုက်ရွာနေချိန် ကျောင်းခေါင်းလောင်း ထိုးပြီးသော် လည်း ကျွန်တော်နှင့် ခုံတန်းတစ်ခု တည်းထိုင်သည့် တစ်ထူးနှင့် ကျွန်တော်တို့ နောက်တန်းတွင် ထိုင်သော မိုးအောင်တို့ ရောက်မလာသေးပေ။ ခုံတန်းတစ်ဖက် မိန်းကလေးတန်းတွင် ထိုင်လေ့ရှိသော မိုးမိုးကိုလည်း မတွေ့ရသေး။ အတန်းပိုင်ဆရာမ ရောက်လာပြီး ကျောင်းတက်လူစာရင်းခေါ်သော် မရောက်လာသေးကြောင်း၊ ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်မှ ထပြီးဖြေနေသည်။ ။ ဆရာမလည်း ပျက်ကွက်စာရင်းတွင် ထည့်ပြီး စာဆက်သင်သည်။ ။ နေ့ခင်းပိုင်းပြန်တက်တော့ တစ်ဖက်ခန်းရှိ ကျောင်းဆရာ ဆရာမခန်းတွင် ဆရာဦးမြင့်၏ ကျယ်လောင်စွာ ပြောဆိုနေသောအသံကို တစ်ဖက်ခန်းမှ ကျွန်တော်တို့ အတိုင်းသား ကြားနေရသည်။ ။ ငဝန်မြစ်လယ်တွင် လှေမှောက်ကြောင်း ကျောင်းသားကျောင်းသူတချို့ အခုထိ ရှာမတွေ့ကြောင်း ပြောသံလည်း ကြားနေရသည်။ ။

ခဏကြာ ဆရာဦးမြင့်နှင့် ကျွန်တော်တို့ အတန်းပိုင်ဆရာမ ရောက်ရှိလာပြီး မင်းတို့ သူငယ်ချင်း (၃) ဦး လှေမှောက်၍ ရှာဖွေလျက်ရှိကြောင်း။ ရေကျွန်းကျင်သူများ ဖြစ်လို့ စိတ်မပူရန် ဖျောင်းဖျခဲပေမယ့် နောက်နေ့တွင် မိုးအောင်တစ်ယောက်တည်း ကျောင်းသို့ရောက်လာသည်။ ။ တစ်ထူးနှင့် မိုးမိုးအကြောင်းမေးကြရာ မိုးအောင် မျက်ရည်ဝဲ လာပြီး ငိုသံ

တို့ နှင့် အတူ

"တစ်ထူး မိုးမိုးနဲ့ ငါးတန်းက ကျောင်းသူတစ်ယောက်တို့ ခုထိ ပြန်မ
တွေ့သေးဘူး"

"ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲ"

"မိုးရွာနေပေမယ့် အရင်လိုပဲ ဖြတ်ကူးတာပေါ့၊ ရေလယ်လောက်
ရောက်မှ လေက အရမ်းတိုက်လာတာ၊ လှေမှောက်တာနဲ့ ငါနဲ့ ကျောင်း
သားတချို့က လှေကိုဖက်ထားတာ၊ သူတို့ က ရေကူးသွားကြတာ နောက်ဆုံး
မြင် လိုက်တယ်"

တစ်ပတ်လောက်အကြာ မိဘများ ထံမှ နာရေးအလှူငွေ တောင်းခံ
ထည့်ကာ ကျောင်းတွင် ဆွမ်းကျွေးခဲ့ သည် ကိုတော့
ပြန်မြင်ယောင်ဆဲပါ။ နှစ်တိုင်း တစ်ဦးစ နှစ်ဦးစ ရှိခဲ့သော ကျွန်တော်တို့
ကျောင်းသားသူငယ်ချင်း များ ၏ ဘဝတို့ သည် ဤမျှ အသက်အန္တရာယ်
အံ့တုပြီး ပညာရည်နို့ သောက်စို့ပေမယ့် တစ်ဝက်တစ်ပျက်တွင် ကျောခို
င်းခဲ့သည် ကို ကျွန်တော်ပြန်မြင်ယောင်မိရင်း မျက်ရည်စို့ခဲ့သည် ကို
တော့ ခံစားတတ်မှုရှိမှ သာ နားလည် မှာ ပါ။

(ဂ)

"ဖေဖေ ကားပေါ်တက်တော့လေ ကမ်းကပ်နေပြီ"

"အေးအေး ကမ်းပေါ်ကစောင့်နေကြ၊ ဖေဖေကားမောင်းလာခဲ့မယ်"

ဘယ်လောက်ကြာအောင် ငယ်ငယ်က ဘဝကို ပြန်ရောက်သွားသည် မသိ၊ ကလေးတွေ သတိပေးမှ အတွေးများ လွင့်ပျယ်ကာ။

ကျောင်းပိတ်ရက် အနားယူလိုမှု ခရီးရှည်စိတ်အပန်းဖြေမှု အပျော်ခရီးသက်သက် လာခဲ့သည့် ခရီးမို့ သားနှင့် သမီးကို စိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေချင်လို့ ခရီးစဉ်တစ်လျှောက်လုံး ကျွန်တော်နှုတ်ဆိတ်နေခဲ့သည် ။ သို့ရာတွင် အိမ်ပြန်ရောက်လို့ အချိန်ရသည့် အခါမှာ အသက်ကိုလူပြီး ပညာရဖို့ ကြိုးစားရပုံ၊ လောကဓံနှင့် သဘာဝ တားဆီးဒဏ်တွေကို အံတုရင်း အားမတန် မာန်လျော့ရင်း လမ်းခုလပ်မှ ပင် အရာရာအားလုံးကို စွန့် လွှတ်ခဲ့ရပြီး နောက်ဆုံး အသက်ပေးသွားရပုံတို့ကို ကျွန်တော် သာဓကပြ ပြောဆိုဆုံးမဖို့ ရည်ရွယ်ခဲ့သည် ။

ဒီကျောင်းသည် ဖေဖေတို့ ငယ်ငယ်က ပညာသင်ကြားရသော ကျောင်း၊ ဤလမ်းမသည် ယခင်က ဘယ်လိုကြမ်းတမ်းခဲ့ပုံ၊ ဤနေရာ ဤဒေသကိုရောက်ဖို့ ဘယ်လောက်အခက်အခဲများ ကျော်ဖြတ်ရပုံတို့ ကို လည်းကောင်း၊ ပုသိမ်မြစ်ခေါ် ငဝန်မြစ်ကြီးသည် ၊ ဧရာဝတီရဲ့ အနောက်ဘက်အကျဆုံး မြစ်လက်တက်ကြီး၊ ဧရာဝတီကနေ ဟင်္သာတ အထက်လေးမျက်နှာနားက ခွဲထွက် လာပြီး ငါးသိုင်းချောင်း၊ သာပေါင်း၊ ရွှေမြင်တင်၊ ပုသိမ်၊ ငပုတော၊ ဟိုင်းကြီးရောက်ပြီး ပင်လယ်ထဲ ရှည်လျားစွာ ကြီးမားစွာ စီးဆင်းပုံတို့ ကိုလည်းကောင်း၊ ဗဟု သုတလည်း ရရန်သာ ရှင်းပြခဲ့သည် ။

အက္ခေအကောက်များ စွာဖြင့် ချဉ်းနင်းဝင်ရောက်လာသော ချောင်း သာအဝင် ဘင်္ဂလားပင်လယ်အော် ကြီးကို အဝေးမှ ကြည့်ရင်း မဝေးလှသော အထက်တန်းကျောင်းကြီးတွင် စာသင်၊ လိုလေသေးမရှိ အစစအ

ရာရာ ပြည့်စုံနေသော သားသမီးများကို အိမ်ပြန်ရောက်မှ သာ နှိုင်းယှဉ်
သင်ခန်းစာပေးတော့မည် ဖြစ်လေသည်။ ။
